

Dette er forlængst erkendt i andre Lande. Ikke blot i England og Tyskland, men ogsaa i vore nordiske Nabolande have Stat og Kommune taget Sagen i Haand og fremmet den med største Iver.

Naar dette hidtil ikke er flet herhjemme, ligger det formentlig i, at man har næret Tvivl om Sagens praktiske Gennemførlighed. Saavel Erfaringer fra de nævnte Lande som de enkelte Forsøg, der dels ved privat Initiativ, dels paa kommunal Foranstaltning i den sidste Tid ere foretagne herhjemme, tilintetgøre imidlertid enhver Tvivl i saa Henseende, og den store Tilslutning, vore hjemlige Forsøg have vundet, turde vidne om, at Tidspunktet nu er kommet for Staten til at yde Sagen den pekuniære og administrative Støtte, uden hvilken den ikke vil kunne gennemføres.

Idet vi mene, at den nærmest liggende Opgave i saa Henseende vil være at sørge for Uddannelse af Lærere i Husgerning, dels ved Uddeling af Rejseunderstøttelser, dels ved Oprettelse af Uddannelseskursus, tillade vi os at anbefale Sagen til de høje Myndigheders varmeste Interesse.

Udvalget gør ikke Indstilling.

80. Fra Dragerne ved Frihavns Dampfærge om Erstatning for Besættelse af Dragerforretningerne ved Dampfergen i Frihavnen fra 15de November 1895 til 1ste September 1897 (Indbragt den 9de Januar 1899 af Folketingsmanden for Rjøbenhavns 3dje Valgkreds, Alf. Christensen).

Andragerne bleve antagne som Dragere ved Dampfergen i Frihavnen den 15de November 1895, men da de indsaa, at der ikke vilde blive lynderligt at fortjene ved Færgen, indgav de efter Aftale med Fuldmægtig Poulsen ved Trafikafdelingen allerede den 18de Februar 1896 en Ansøgning til Generaldirektoratet om at saa Dragerforretningen ved Østerbro Station. Svaret, de modtog, gav dem sikkert Haab om deres Ønskes Opfyldelse, og de vedblev da at passe Færgen. Havde de faaet Afslag paa Ansøgningen, vilde de være gaaet straks, idet de umuligt kunde leve af de 29 Ore, de tjente om Dagen. Da de imidlertid ikke opnaaede Stillingen ved Østerbro Station, anse de sig for forurettede og henvise til Generaldirektoratets Skrivelser af 5te Marts 1896 til dem og af 9de November i. A. til Stationsforstander von Barner som Beviser paa det bestemte Løfte, de mene at have faaet. Yderligere henvise de til Trafikchefens Skrivelse af 23de August 1897, hvoraf det fremgaar, at Andragerne aldrig have givet Grund til Klage. Efter at være afskedigede som Dragere ved Frihavns Dampfærge indgav Andragerne Ansøgning om Erstatning af 1 Kr. pr. Dag for hver Mand, men fik Afslag, og de rette nu en inderlig Bøn til Folketinget om Hjælp, idet de i deres udpinte Hjem ikke formaa at redde sig ud af den Gæld, de i Tillid til formentlige Løfter have stiftet.

Andragendet indkommer saa sent, fordi Andragerne stadig troede, at der fra Statsbanernes Side vilde blive gjort noget til at raade Bod paa den dem overgaaede Uret.

Andragendet ledsages af talrige Bilag.

Udvalget gør ikke Indstilling.

81. Fra Bestyrer L. S. Pøde og Hustru af Vejle om Statstilskud til det af dem oprettede Hjem for fattige og hjemløse blinde Kvinder. (Indbragt den 10de Januar 1899 af Folketingsmanden for Vejle Amts 3dje Valgkreds, T. Nielsen).

Andragerne, der selv ere blinde, oprettede for saa Nar tilbage et Pensionat i Skærup By for fattige blinde Kvinder i den Hensigt at skaffe disse, der ellers vilde være henviste til Pleje paa Fattigaarde eller lignende for dem uheldige Steder, et Hjem, hvor de kunde beskæftige sig med Haandarbejde og derved fortjene lidt. Senere blev Pensionatet flyttet til Børkop, men da Betingelserne der for Afhændelsen af de blindes Arbejder ikke